

על קליפת רמת זכרון וצפת נקלף הנוצר...
לא תרגונו המקיף על פני השטח, צולה
לדעת הרוב הרבה, שהקטע מעוות פניו ונפשו
העצב מעורב.
ולא יזגון ששרשו מיטאפיסי והוא מכהה
עני שמש החיים הנעשים ספלים, הבוללים,
והוא מקהה יצר המעשה בהם.
כי אם זה העצב שהוא מלידו — וכי
גלגל תורף — גם ילדו זה העצב והוא
עולה מן העומק והוא המעניק את יופי ואת
הרציניות גם לשמחה המלאה והטובה, ולזאת
ההכמה הברוכה, לא הפכה הקטנה, כי אם
לזאת החכמה הגדולה, האומרת: "כן" לחיים על
דעת העצב שבבהם, על העצב שבדעת, העצב
שהוא צלה של הדעה ולזאת האהבה החמה
שאינה נכנסת, הנעצבת אל לבו ומעצבת
מלבו.

כזה היה עצבו של ז'בוטינסקי ובו כוחו
העני.

זה יופי הנסוך על העצב, זה העצב הנסוך
על השמחה, זו השמחה הנסוכה על פני העיצוב.
והרי כל זה מבוסס בכל טורה, מהמכשחים
ובכל טורה מספיק, ובאותה טורה מפלאת
שבשירי המופלא, הראוי לשמש היסוד לכל
הנער העברי, שיר ביה"ד: "עבר גם בשוני
הוא שיר, כשהשיר הוא שמאלית כמובן, אך
לא הנהגה שבאה המורה כדי גם אם תימין
אותה וקרא "שיר" בלשון שירה, ואולי אישם
במעצבים קשר שיר השירה שני שרשים אלה,
כי שירת אבת טורה היא על תורתו ובוטו של
היים ומלים, תפיסת הים ותופעה מן השרש.
תפיסת מלים מן השרש ועיצובם, והרי גם אותו
עניין של שירה, כל שלטון, של מלכות בת
פירתו של ז'בוטינסקי, עניין של יופי וטא,
הראית שירה — על שירה של ביה"ד, אדם
שורר על עמו, אדם עולה על תנועתו, על
דבורו, ואי לה לאותה שירה שאין בה שירה,
ואי לעם ולא רק שהשורר עליה כעיר לזב"ר
עם מן חרש לשירה הוא, שיר המדינה ירשבים
על מדון, ופרוץ בה, עד שקבה דבורה, אם
לגבורה ואם לשירה, וסר הקצף וסר הקצב.
כי שאין אופן לו לשירה לא יבין גם את
הפריחה של ז'בוטינסקי, יתר על כן: גם לא
את ז'בוטינסקי המדינאי והמחנך.

שנאתו למשורר ולמעשה ובאהבתו לשה.
הספתה לכל מפעל חייו, אין ז'בוטינסקי
משורר יחיד ומדינאי יחיד. שני צדדים למספר
בע אחת, לטוב אחד. אותו טבע אחד הנבי
שך אל היטה בספרות, הוא הדוחה כל זיוף
במדיניות, ואותה שנאה והריקת דלת, הצורמת
לארון והועלת אין בה והכרת אין בה, ידוע
במה שאין תקנה זו כטבע הדברים, אך מה
שמוצא בתחומי כוח אנוש לדמיון ולמעש,
חיבה ומצווה לעשותה, לשנותה, לתקנה, לעצבו.
זה גופו, האדם, אל תספוק דמעות שאין

ז'בוטינסקי ביוגרפיה ופעילות

מאת ד"ר ישראל אלדד

נצלות: "ראו מה ברכה אנו מביאים לארץ, ראו
איזה קיבוצים יפים בנינו על הדות וצדק
אנו בנינו מה, במקום הכיביות שיה באבות.
במקום ללכלה לאריות בראיה באה הסיכונה
היהודית המרחבה היא הפ לאנכרופ ה הנתונה.
והאכספרימנטים הסוב אלים הקולקטיבים אף
לא עוד כגודר עבודה בניים לכל צו כי אם
כמטרת היים נעלה, שהגשמה עצמית על השבון
הגביר הסיכונות, בין "הלוקה" בהחזרה הדר
שה: אל נסכה אל ג"ם לידד התורה היא בגוד
עבודה, ואין ספק יאף שם החה ואולי עוד
ישנה מסורות נפש ותהנויות, אלא סאלה ואלה
אינם בגודר מעשי גאולה, במקום כרחבי הבור
לדת טוב החום מודם — ולו גם בפלקטיין —
במקום הפלייה בזכות, שיסת טרטיפיקאטים ב"
חסד תוך הכרה עקרונות מצדנו ורק כצדי
כמונית על המקה, במקום כזה בסחונו צבאי
גלוי, שיה הכתרתות מאחר גבו של שוסר
הגדודים במלחמת העולם הראשונה והמאבק על
השארית ככוח הגנה רשמי בארץ ישראל, דרך
מפעל הפאר של חייו: בית"ר, ועד למלחמתו
האחרונה על הקמת צבא יהודי לצד בעלות
הברית עם מלחמת העולם השנייה. ודאי שאין
הוא דון קישוט, ובלידת ברירה הוא כתייר ואף
נותן יד לכוח יהודי בלתי חוקי ומתחרת, אבל
אין הוא רוצה במחללת זו ככוח הגנה ושמיניה
מתמיד. הוא מכין אותה למרד, משמע טוב:
גילוי, יציאה לאור עולם, ומכאן התנגדותו עם
ההגנה" בארץ, כי הגה לה"הגנה" נכנסה למבז
משונה, מצד אחד היא לא היתה כוח מוכר,
מצד שני גם לא היתה כוח לחם נגד השלטון,
היא הכירה בשלטון, השלטון לא הכיר בה,
אך הכיר אותה. למעשה, ההגנה" היתה קיימת
מת בהסד. וקי"ם ד"ר צ'ופ' כזה היה
שגוא על ז'בוטינסקי, גם זה היה ביטוי לעיות
שנתעוותה הציונות, שבאה לשם הממלכתיות
ולא לשם האוטונומיה, האבטונומיה של ועד
ארבע הארצות היתה רחבה יותר מזו של "ה"
וועד הלאומי" חזונו של הצלל נתחרך בקופסת
ההק"ל — קופסא זו קופסתנו, היא תגאל את
אדמתנו, וקיבוץ גלויות נתגמד לעליית סרטר
סיקאטים בחסד השלטון הבריטי. הגנה בחסד
ובחשאי, עלייה בחסד וקצת בחשאי, משמע טוב
גלות, משמע כיעור, עיות הדמות, משמע:
יהודי בישוב גם בעושר הוא עבר.

הגנה דגלו של הצלל שהקיימו בהדרה, כי
פשטות זה, בינוי זה של הגיון בלתי מעוות
ובלתי נדח, דגל זה קופל ונגזו. במקום ה"
ממלכתיות הגלויה באה שוב השתוללות המב"
סת על "חסים אישיים", על "שירותיו האי"
שיים של זוייצמן וקסמו האיש", במקום ה"
כרה המלאה בזכותנו הטבעית שוב דרכי ה"
ביוגרפיה

נצלות: "ראו מה ברכה אנו מביאים לארץ, ראו
איזה קיבוצים יפים בנינו על הדות וצדק
אנו בנינו מה, במקום הכיביות שיה באבות.
במקום ללכלה לאריות בראיה באה הסיכונה
היהודית המרחבה היא הפ לאנכרופ ה הנתונה.
והאכספרימנטים הסוב אלים הקולקטיבים אף
לא עוד כגודר עבודה בניים לכל צו כי אם
כמטרת היים נעלה, שהגשמה עצמית על השבון
הגביר הסיכונות, בין "הלוקה" בהחזרה הדר
שה: אל נסכה אל ג"ם לידד התורה היא בגוד
עבודה, ואין ספק יאף שם החה ואולי עוד
ישנה מסורות נפש ותהנויות, אלא סאלה ואלה
אינם בגודר מעשי גאולה, במקום כרחבי הבור
לדת טוב החום מודם — ולו גם בפלקטיין —
במקום הפלייה בזכות, שיסת טרטיפיקאטים ב"
חסד תוך הכרה עקרונות מצדנו ורק כצדי
כמונית על המקה, במקום כזה בסחונו צבאי
גלוי, שיה הכתרתות מאחר גבו של שוסר
הגדודים במלחמת העולם הראשונה והמאבק על
השארית ככוח הגנה רשמי בארץ ישראל, דרך
מפעל הפאר של חייו: בית"ר, ועד למלחמתו
האחרונה על הקמת צבא יהודי לצד בעלות
הברית עם מלחמת העולם השנייה. ודאי שאין
הוא דון קישוט, ובלידת ברירה הוא כתייר ואף
נותן יד לכוח יהודי בלתי חוקי ומתחרת, אבל
אין הוא רוצה במחללת זו ככוח הגנה ושמיניה
מתמיד. הוא מכין אותה למרד, משמע טוב:
גילוי, יציאה לאור עולם, ומכאן התנגדותו עם
ההגנה" בארץ, כי הגה לה"הגנה" נכנסה למבז
משונה, מצד אחד היא לא היתה כוח מוכר,
מצד שני גם לא היתה כוח לחם נגד השלטון,
היא הכירה בשלטון, השלטון לא הכיר בה,
אך הכיר אותה. למעשה, ההגנה" היתה קיימת
מת בהסד. וקי"ם ד"ר צ'ופ' כזה היה
שגוא על ז'בוטינסקי, גם זה היה ביטוי לעיות
שנתעוותה הציונות, שבאה לשם הממלכתיות
ולא לשם האוטונומיה, האבטונומיה של ועד
ארבע הארצות היתה רחבה יותר מזו של "ה"
וועד הלאומי" חזונו של הצלל נתחרך בקופסת
ההק"ל — קופסא זו קופסתנו, היא תגאל את
אדמתנו, וקיבוץ גלויות נתגמד לעליית סרטר
סיקאטים בחסד השלטון הבריטי. הגנה בחסד
ובחשאי, עלייה בחסד וקצת בחשאי, משמע טוב
גלות, משמע כיעור, עיות הדמות, משמע:
יהודי בישוב גם בעושר הוא עבר.

הגנה דגלו של הצלל שהקיימו בהדרה, כי
פשטות זה, בינוי זה של הגיון בלתי מעוות
ובלתי נדח, דגל זה קופל ונגזו. במקום ה"
ממלכתיות הגלויה באה שוב השתוללות המב"
סת על "חסים אישיים", על "שירותיו האי"
שיים של זוייצמן וקסמו האיש", במקום ה"
כרה המלאה בזכותנו הטבעית שוב דרכי ה"

השומעים מן הכלים, בתוכן דברינו, בחיתוך דבי
ריו הוא מוכיה להם כי כי לבם ושכלם אינו
שטחי כלל, יש רק נדעת לחשוף את עומקם,
לטהרם מאבק שנצטבר בכלים שלהם ולמלאם,
למלאם, להטעמים ולא למרקם.
על כן כל גאום של — ככל מאמר, סיפור,
שיר — לא ורקן את לבו, לא הקל עליה, מילא
אותו והדריך, הנריך באורו מובן עבר קדום
של דריכת קשת, מיתוח הרצון והמחשבה, הייב
התעמקות והגות ושיקול עצמי ההתחזרות עם
עצמו, שהרי הוא לא אמר לך את אשר ככר
ידעת מעצמד ולא דגדג איתך להחזיקך ולא
פרק את מטען נפשיך, חמד העשיר אותך, אך
לא כמי שבא ומלמדך מלתדרא בינה, כי אם
כמי שמוציא דברים שבנפשך עמוק, ובהגיוןך
עמוק, ואתה לא ידעת. והוא כמי שחוצב
יבך ומגלה מחצבים יקרים והוא אומר: ראה,
שלך הם. הוא חוקיך את קומתך? לא, במטה
קסמים של דברו ושל שירו ושל צלילו ושל
התנהגותו הוא גרם שגשג כאילו מעצמו נד
דקה. תוך כדי ציות הרגשת לפתע כי
אכן בן תורין אתה, רק עכשו בן תורין
ובן מלך אתה, הרכות ראשן ביראת כבוד לפניו
והרגשת עצמן מרומם, כי גם אם אתה מסתכל
על ראשים ומנהיגים שאין בהם הדר מלמעלה
למטה ואתה בני להם, למרי אינך מתרומם
מעליהם, אתה מתבזה עמם.

וגם כשמצפונך ציונות עליך לקרוא תגר
עליו, גם אז לא ניטלה יראת הכבוד ממך,
כי על כן ידעת: גם את הנהגה ליקרוא תגר
עליו, הוא נתן בכך. כי הוא עורר אותך להיות
בן תורין ובן מלך. וגם הוא עצמו ידע לכבד
תגר אשר כזה, לכל היותר נעצב אל לבו, אך
גם ידע להרכין ראשו ולאמר: בני מטיבים לי
רות ממני.
ורק את הפוליטיקאנית שוא, זו שלא תגר
בה כי אם תגר בות.

שנאה למכוער ולמעשה היתה גם הגורם
לשנאתו ליהודי ישר הציונות כי ראה את הכי
עור שבגלותיות, בחיים נדחת ובחסד, באותה
הסתחרות מאחורי גבו של שוסר גוי. להיות
קרוב לפרעות מכוער הוא, אך גם מכוער הוא
להצלל מפרעות בזכות מלכ חסד, ומכוערת ה"
התנצלות שמתנצלים יהודים במני גויים. כי
נצרות בן מלך הכרה זו הייבת לחדוד
לכל נפש והיא המצווה לא לחרו, וקיימות נפש
המוקיפה גוף. היא המצווה הגנה עצמית ועצמי
אות מדינית, כי מכוער הוא כל הקרוע וכל
הכרוע.

היום — ועד החיים על "הלוקה" בישוב היה
ועד אכזה הלוקה הארץ של הוכיחה ל
ונגדה התריע והלוקה העיר, שאף לא עלי
בדעתו כי אספרייה היא וצד להלוקה הפס למע
מוות ועבודת אדמה למפלגות הכספרים לפי
פוליטיקה, וכל הלוקה בלי ועם מירכאות הא
כוערתה, ואנחז בתוככי ההלוקה

על כן הרגו לא יועיל ומפלגה לא תצל.
על כן העצב רב, לא התונה הנואמת היא
אל העם, הוא המוליד את המעש הקדיש וה"
אכזר כאשר לטדנו בשירי ארץ צבא.
שיתעוררו טוב כייסופים להוד, שהגיונות
כשהגיון המציאות והמפה מתתיים הפרתה, כי
במסודר כמנועלות הקיום מתחייב גם שיגד ה"
משטר, שבטבעו כלולים במנוגה ומפולאת חתר
תו של אדם במשפט למלכות, כחריגה לר
מלה במשפט השיר היפה, כעוצמתה של מהה
בקצב השיר הממושמע ואשר משמעות בו,
כי מה שיש לו משמעות מחייב את המשמעות
המשמעות היא יופיה הודיה של המשמעות
ולעצב כזה, משטיק, מצדן ומשדה, מרהה
מתעבה, מחלל תגר, לעצב כזה עורר הקים גם
במדינה המונסטית, גם בצבא האיתן, לעצב
כזה אשר יעצב דמות, דוד חרש, יתל לעצב
עוד היום ז'בוטינסקי כדמות למעשה בשירתו
סיפורו, בתולדות חייו היפים

על כן הרגו לא יועיל ומפלגה לא תצל.
על כן העצב רב, לא התונה הנואמת היא
אל העם, הוא המוליד את המעש הקדיש וה"
אכזר כאשר לטדנו בשירי ארץ צבא.
שיתעוררו טוב כייסופים להוד, שהגיונות
כשהגיון המציאות והמפה מתתיים הפרתה, כי
במסודר כמנועלות הקיום מתחייב גם שיגד ה"
משטר, שבטבעו כלולים במנוגה ומפולאת חתר
תו של אדם במשפט למלכות, כחריגה לר
מלה במשפט השיר היפה, כעוצמתה של מהה
בקצב השיר הממושמע ואשר משמעות בו,
כי מה שיש לו משמעות מחייב את המשמעות
המשמעות היא יופיה הודיה של המשמעות
ולעצב כזה, משטיק, מצדן ומשדה, מרהה
מתעבה, מחלל תגר, לעצב כזה עורר הקים גם
במדינה המונסטית, גם בצבא האיתן, לעצב
כזה אשר יעצב דמות, דוד חרש, יתל לעצב
עוד היום ז'בוטינסקי כדמות למעשה בשירתו
סיפורו, בתולדות חייו היפים

על כן הרגו לא יועיל ומפלגה לא תצל.
על כן העצב רב, לא התונה הנואמת היא
אל העם, הוא המוליד את המעש הקדיש וה"
אכזר כאשר לטדנו בשירי ארץ צבא.
שיתעוררו טוב כייסופים להוד, שהגיונות
כשהגיון המציאות והמפה מתתיים הפרתה, כי
במסודר כמנועלות הקיום מתחייב גם שיגד ה"
משטר, שבטבעו כלולים במנוגה ומפולאת חתר
תו של אדם במשפט למלכות, כחריגה לר
מלה במשפט השיר היפה, כעוצמתה של מהה
בקצב השיר הממושמע ואשר משמעות בו,
כי מה שיש לו משמעות מחייב את המשמעות
המשמעות היא יופיה הודיה של המשמעות
ולעצב כזה, משטיק, מצדן ומשדה, מרהה
מתעבה, מחלל תגר, לעצב כזה עורר הקים גם
במדינה המונסטית, גם בצבא האיתן, לעצב
כזה אשר יעצב דמות, דוד חרש, יתל לעצב
עוד היום ז'בוטינסקי כדמות למעשה בשירתו
סיפורו, בתולדות חייו היפים